

PHILIP REEVE
ULTRA
DONKER

EN DE WACHTERS
VAN WILDZEE

Vertaald door Annelies Jorna

Ploegsma Amsterdam

Schemerwacht

Ultra Donker droomde over de zee. Ze droomde dat ze als een meeuw op de nachtwind over de rand van de klif zweefde, over de branding in de baai en verder, veel verder, naar de diepe zee in het westen waar de wereld alleen nog uit water bestond. De enorme golven rolden onafgebroken duizenden mijlen door en het maanlicht danste over de toppen. Het was heel stil, op zacht geruis na wanneer een golf nog hoger kwam en schuimend omsloeg.

'Ultra,' fluisterden de golven. *'Ultra...'*

Wit schuim suisde langs haar dromende ogen en ze zag de golven splitsen rond een rif of rots vlak onder de waterspiegel. De zee werd onstuimig. Het gefluister ging over in gebrul. *'Ultra! Ultra Donker!'* Waterfonteinen spotten op; de golven sloegen neer en trokken zich als een gladde vlakke terug van een immense duisternis die traag,

heel traag vanuit de diepte opkwam...

Ultra schrok wakker. De herinnering aan haar droom vervaagde al, maar in de baai hoorde ze de branding nog rollen als zachte donder. Ze glipte haar bed uit en liep tastend langs de wastafel door de kamer naar het raam. Ze opende de luiken en zag dat het buiten nog zo goed als donker was. Een paar laatste sterren stonden boven de eeuwenoude kroon van keien op het schiereilandje. Maar vreemd genoeg hoorde ze op dat vroege tijdstip stemmen. Er was iets gebeurd dat het vaste ritme in huis verstoorde, en Ultra voelde dat het iets naars was.

Misschien had de zee haar dat willen vertellen...

Ze schoot in haar kleren zonder moeite te doen om zich te wassen en liep op blote voeten door de gang in de richting van de stemgeluiden.

Meneer en mevrouw Schraveling waren allebei in de keuken, en praatten met mannen die uit Marazea waren gekomen. De mannen waren het niet gewend om in zo'n statig oud huis als Schemerwacht te zijn. Ze hielden een vormeloze pet in hun ruwe, rode handen en hun stemmen klonken gedempt en verlegen. Toen Ultra binnenkwam, zwegen ze en keken wantrouwend en afwachtend naar haar, als herten die zich schrap zetten om te vluchten.

Mevrouw Schraveling ging naar Ultra toe en omhelsde haar. Het was een troostend gebaar, maar Ultra wist nog niet waarom ze getroost moest worden. 'Kom eens mee, katje,' zei mevrouw Schraveling, en ze leidde haar de keu-

ken uit en de salon in. Daar vertelde ze het nieuws dat de mannen uit Marazea hadden gebracht.

Andrew Donker, de Wachter van Wildzee, was verdronken.

Ultra wist niet goed wat ze moest voelen. Andrew Donker was de aardige heer die haar had gevonden toen ze als babytje op het strand was aangespoeld en hij had haar in huis genomen. Ze kon niet echt zeggen dat ze hem lief vond, want daar was hij te stijf, te somber en te gesloten voor. Voor het liefs kon ze bij de Schravelings terecht, die blij waren met een kind in huis nu hun eigen kroost volwassen was en ver weg woonde.

Maar meneer Donker was er wél altijd geweest, een van de drie pijlers in haar leven. Elke dag begon ermee dat hij in de ontbijtkamer tegenover Ultra aan tafel zat, het topje van zijn gekookte ei tikte en zei: 'Goedemorgen Ultra, goed geslapen hoop ik?' Elke dag eindigde ermee dat hij de steile trap in de toren op klostede om naar de zee te kijken. Een uur later klostede hij weer naar beneden en ging in zijn studeerkamer zitten lezen. 's Winters zei Ultra hem daar welterusten voor ze naar bed ging. 's Zomers, als de wacht later viel, zei hij meestal welterusten voor hij de toren inging. Dan lag Ultra in bed aan hem te denken en zich af te vragen wat hij zag door zijn telescoop, daarboven op de Wachterszolder...

Ze had dat alles nooit bijzonder leuk of niet leuk gevonden, ze had er nooit over nagedacht; het hoorde gewoon bij

het prettige, regelmatige leven op Schemerwacht. Nu zou dat nooit meer gebeuren: het ochtendetje, meneer Donkers voetstappen op de treden in de toren en zijn korte welterusten waren allemaal verleden tijd, en Ultra's toekomst leek opeens onzeker.

Het kerkje achter de duinen bij Marazea was tijdens de begrafenis zo vol als met Kerstmis. De nabestaanden droegen hun zondagse kleren en mevrouw Schraveling had een sluiertje van zwart gaas aan haar hoedje vastgemaakt. Er waren zelfs mensen helemaal uit Stack en Trolbrug gekomen om de Wachter de laatste eer te bewijzen, want er ging nu eenmaal niet elke dag een Wachter dood en niemand kon zich herinneren dat er ooit een verdronken was. Tijdens de preek van dominee Bestelief fluisterden vrouwen in de bank achter Ultra geschrokken over het ongeluk.

‘Hij was aan het juten, zeggen ze, en dan vraag je om moeilijkheden. De Gorm moet hem gezien hebben en de zee heeft hem te pakken genomen en verzwolgen.’

‘Maar hij wandelde zo vaak langs de stranden. Je zou denken dat hij de grillen van de golven wel kende, hij was toch niet voor niks Wachter. En ze hebben hem gevonden aan de kust, wat bewijst dat de Gorm hem niet wilde. Als de Gorm je hebben moet, word je de diepte ingesleurd. Dan is er geen lijk om te begraven, maar alleen een herdenkingsdienst en hoe minder erover wordt gezegd, hoe beter het is.’

Toen dempte de eerste vrouw haar stem nog meer, zo

zacht dat Ultra haar nauwelijks verstond. ‘Ze zeggen dat zijn jaszakken vol zaten met sténen...’

Ultra snapte niet wat dat ermee te maken had. Meneer Donker had zo vaak zijn zakken volgestopt met steentjes, schelpen, oude kurken en allerlei vreemde dingen die hij op het strand vond. Toen ze klein was had hij haar weleens meegenomen als hij ging strandjutten. Dan zocht hij de vloedlijn af en vermaakte zij zich bij de rotspoeltjes, waarin zeeanemonen met hun roze armen zwaaiden. Soms waaide het golvende wier open als gordijnen van meerminnenhaar, zodat ze kleine krabjes zag, of puntkockels die een wandelingetje gingen maken, of doorschijnende garnaltjes die zo klein waren dat zelfs Ultra’s scherpe ogen ze bijna niet zagen. Het was prachtig in die onderwaterwerelden. Een keer was Ultra zo geïnteresseerd dat ze al uren aan het kijken was voor ze merkte dat ze met haar gezicht in het water van de poel zat en toch makkelijk ademhaalde, als een zeemeermin.

Had ze meneer Donker dat kunstje maar kunnen leren, dacht ze nu, dan was hij nooit verdronken. Maar meneer Donker had haar niet gelooft toen ze het hem vertelde, en nu lag hij voor in de kerk in een houten kist met koperen handvatten. Ultra had een boeketje madeliefjes op het dek-sel gelegd. Ze wist niet of meneer Donker die roze bloemetjes leuk vond, maar ze groeiden overal op de rotsen rond Schemerwacht en ze had hem nooit horen zeggen dat hij ze níét leuk vond.

De hele dienst keek ze naar de kist en kon bijna niet ge-

loven dat meneer Donker daar echt in lag. De kist leek eigenlijk te klein voor hem. Maar na de laatste psalm, toen meneer Schraveling en een paar dorpelingen de kist op hun schouders hesen om hem naar buiten te dragen, kon je zien hoe zwaar hij was, en daardoor wist ze dat die arme meneer Donker er echt in lag, en dat hij echt dood was.

Buiten joeg de zeewind de wolken langs de hemel. Als een wolk voor de zon schoof, lag het kerkhof in de schaduw. Tussen de grafstenen boog het gras mee in de wind, net als de roze en witte madeliefjes die in de kieren van de kerkhofmuur groeiden en het hoge, verraderlijke vingerhoedskruid dat er als een rij schildwachten bovenop stond. Ultra's lange zwarte haar waaide opzij, want de harde wind had het lint losgewoeld waarmee ze het had vastgebonden. Dominee Besteliefs witte kraag fladderde wild op terwijl hij bij het graf de laatste woorden sprak. Mevrouw Schraveling hield haar hoed vast en depte haar ogen met een zakdoekje. De andere belangstellenden keken steeds naar de duinen, alsof ze half en half verwachtten dat de zee eroverheen zou stromen en het graf met water zou vullen voordat de koster het kon volscheppen met aarde.

Ultra kende niemand die niet bang was voor de zee. Daarom waren er geen havens aan de westkant van Wildzee, lag er geen vissersvloot in Gorms Grip of de Klokmonniksbaai, ging niemand daar hengelen en werden er geen kooien en korven uitgezet om krabben en kreeften te vangen. Daar-

om praatten mensen zacht als ze het over de zee hadden. De huisjes in Marazea hadden geen ramen met uitzicht op zee en je zag bijna nooit iemand op het strand lopen. De meeste mensen keken niet graag naar de zee, en als het toch moest was het met een vluchtige, nerveuze blik, alsof de zee een groot, fel beest was dat elk moment kon aanvallen.

En daar hadden ze gelijk in, dacht Ultra. De zee wás een groot, fel beest – maar grote, felle beesten konden toch ook mooi zijn? Ze hield van de manier waarop de enorme golven bewogen onder de zeespiegel, zoals spieren zich spannen onder het vel van een kameleon. Ze hield van de vrolijke glinstering op zonnige dagen, en van de woeste woede op winterdagen. Soms meende ze zich te herinneren hoe de zee haar zacht had gewiegd in het bootje dat haar naar de kust van Wildzee had gebracht, waar meneer Donker haar had gevonden. Ze dacht dat de zee het zich ook herinnerde, want soms had ze het gevoel dat het water haar gadesloeg, en soms lag ze, als ze 's nachts wakker werd, in bed te luisteren naar de golven die *sst, sst, sst* fluisterden tegen de kust en paste ze haar ademhaling aan het ritme aan, tot de zee haar weer in slaap zong.

Kon ze dat maar aan de grote mensen uitleggen. Ze vond het zielig dat die zo bang waren voor de zee. Als ze er niet eens naar durfden te kijken, wie moest dan meneer Donkers werk overnemen? Nu meneer Donker dood was, moest toch iemand hem vervangen. Iemand moest de Wachter van Wildzee zijn.

